PROMĚNĚNÍ NA HOŘE

Původ materiálu
Ondřej Macek
Pořadí v lekci
22

Žalm 2,7-8 – Přednesu Hospodinovo rozhodnutí. On mi řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. Požádej, a národy ti předám do dědictví, v trvalé vlastnictví i dálavy země.

Liturgické čtení-L 9,28-32

klíčové pojmy, dobové a textové souvislosti:

- **evangelijní souvislost**: předchozí oddíl (Lk 9,18-27) Ježíše jednoznačně představuje jako trpícího Mesiáše, který své následovníky zve na cestu kříže. A jako ten, který zvolil cestu utrpení, je oslaven. Po předpovědi Ježíšova utrpení se tento příběh stává předobrazem budoucího Kristova vyvýšení, vítězství nad smrtí (viz též 9,27). Z hory pak sestupuje doprostřed lidské bídy - a učednické bezmoci něco s ní udělat (9,39-40). Příběh o proměnění na hoře „nás uvádí do náročné moudrosti, že už hluboko v čase utrpení se zároveň skrývá proměna utrpení ve slávu“. (Hasselaar)

- příběh se odehrává **po osmi dnech** - tj. prvního dne po sobotě. Je předzvěstí velikonočního jitra a naznačuje, že Ježíšův příběh má souvislost s novým stvořením. V **zářícím rouchu** se pak ukazují i dva muži u prázdného hrobu (Lk 24, 4).

- **hora** bývá v biblických příbězích znamením velkých událostí, které zvýrazňují Boží slovo a činy. Oslavení na hoře těsně souvisí s cestou, kterou Ježíš zvolil (v. 30 - exodus!), stejně jako Sinaj - hora Zákona a zaslíbení leží na cestě z Egypta do zaslíbené země. Na hoře přijímá Ježíš slávu své cesty, na Olivové hoře bude v modlitbě zápasit o věrnost svému poslání, odtud bude vzat k Otci (když ho zastřel oblak - Sk 1,9.12)

- **Ježíšova tvář nabyla nového vzhledu:** Také Mojžíšova tvář se při každém setkání s Hospodinem proměňovala, byla naplněna září (Ex 34, 35).

- **Mojžíš a Eliáš** jsou dva svědkové Slova - Zákona a proroků. I Mojžíš a Eliáš vystoupili na Boží horu Oréb (Ex 3, 1 Kr 19). Ani jejich hrob nebyl na zemi nalezen. Oni - strážci jedinečnosti Izraele uprostřed dějin - teď rozmlouvají s Ježíšem. Nemluví s ním ovšem o jeho slávě - ale o jeho **cestě,** doslova o **exodu**, který má své naplnění **v Jeruzalémě**.

Do Jeruzaléma vzal Ježíše při třetím testu ďábel (Lk 4,9nn) - ale Ježíš odmítl jít nabízenou zkratkou, chráněn andělskou ochrankou, aby si „nenarazil nohu o kámen". Mojžíš a Eliáš jsou teď svědky, že Ježíšova cesta do Jeruzaléma, která vzápětí (v 9,51) propukne, půjde ve směru, které vytyčuje jejich svědectví. Slyšíme od nich, že tato cesta je **exodem**, tj. vyjitím z domu otroctví do zaslíbené země, do království pokoje a spravedlnosti. Jejich svědectví osvětluje cestu trpícího Mesiáše (srvn Lk 24,26-27). Ježíšovo oslavení tedy osvětluje jednotu Starého a Nového Zákona.

Až ten, který skončí cestu kříže, bude vzkříšen, bude se svými bezradnými učedníky na jejich cestě probírat Mojžíše a proroky a ujistí je svou přítomností, aby se jim i jejich cesta stala „exodem", otevřenou cestou, která má díky Bohu a jeho Synu budoucnost. (Lk 24,15n.27.30n)

- **spánek**, který doléhá na učedníky po zjevení Mojžíše a Eliáše, připomíná stav Abrahama v Gn 15. Dosvědčuje neschopnost člověka přivolat sám od sebe Boží blízkost.

- **spatřili slávu -** slavné je to, čemu přikládá váhu Bůh. Sláva Hospodinova se zjevuje, aby dodala váhu událostem, které by lidé jinak přehlédli. (Lk 2,9) U Lk jde o jakési nasvícení pozemské scény „z nebe", aby lidem došlo, že se stalo něco - i pro Boha samého - podstatného. Jedná se o nevšední zážitek - o vidění. (I jiní svědkové víry měli vidění: prorok Izaiáš - 6.kap., apoštol Pavel - Sk 9, theolog Jan - kniha Zjevení). Vidění Kristovy slávy vypovídá o závažnosti cesty, kterou se ubírá a především bude ubírat. Vyprávění o setkání s Mojžíšem a Eliášem dává uvidět závažnost, jedinečnost a autoritu celého Ježíše příběhu. Tuto slávu (závažnost) pak víra přiznává Vzkříšenému.

- **Petrův návrh** postavit tři stany (stánky setkávání): Petr by chtěl zachovat slávu, která by se před nimi ukázala. Chtěl by zdržet Ježíše v rozmluvě s Mojžíšem a Eliášem a protáhnout osmý den. To vše je pro něho daleko lákavější než cesta do Jeruzaléma - cesta kříže a utrpení. Mesiáš ale nechce budovat říši pokoje na hoře. On musí nejprve sestoupit do „údolí" (v. 37), do míst kde nesídlí zářící svatost, ale kde je život ohrožen zlem. Tam má proniknout světlo Božího království.

- **nevěděl, co mluví** (v.33) - Petr Ježíšově cestě nerozumí, i když vyznal, že Ježíš je Mesiáš (L 9,20). Ti kdo jsou Ježíšovi nablízku (tedy i my) mu nemusí hned rozumět a mohou mít scestné nápady. Motiv neporozumění je součástí kostry celého příběhu - v Lukášově verzi je ještě podtržen tím, že Lk připojuje výrok u „vydání“ Syna člověka. Podtrhnout ho můžeme tak, že „rozumět“ vidění nebude především Teofil. „Mimoňské“ otázky Petrovy mohou předznamenávat nechápavé reakce Teofila na Lukášovo vyprávění.

- **oblak** je znamením Boží přítomnosti, trvání a pokračování Božího díla (Ex 3, 17). Má připomenout uzavření smlouvy a Eliášovo i Ježíšovo nanebevzetí. A z tohoto oblaku se opakuje slovo o „zalíbení v Synu“ (viz Lk 2,14; 3,22) a navíc zní výzva k poslušnosti jeho slov (o následování po cestě kříže).

- Lukášova verze uzdravení „pod horou“ (vv. 37-45) - navazuje stejně jako u Mk bezprostředně na proměnění na hoře (viz úvodní odst.). Základní souvislost Lukáš přebírá. Zároveň se v mnohém od markovského podání liší:

- vypouštímotiv zákoníků, konstatujících bezmoc učedníků, - zestručňuje líčení posedlosti - vypouští osnovný markovský motiv „věřím, pomoz mé nedověře“.

- **podtrhuje** charakteristiku církve jako „pokolení nevěřícího/bez víry“ (která zní rovnou z úst Pána církve)

- **přidává** údaj, že chlapec je JEDINÝ SYN. Výsledkem uzdravení je NAVRÁCENÍ syna otci (motiv navracení ztracených a zatracených do rodiny/společenství je pro Lk typický). Jako komentář k údivu zástupu připojuje hned Ježíšovo slovo o vydání Syna člověka.

Lukášovská verze příběhu podtrhuje, že církev smí počítat s tím, že on sám uprostřed ní koná a bude konat divy vysvobození, vytržení ze spoutanosti mocí zla. Tato víra nepramení především ze vzývání Ježíšovy „velikosti“ či náboženského velikášství, ale z důvěry, že cesta kříže exodem - cesta vysvobozující.

- **údiv nad velikostí Boží** (v. 43; srvn. Lk 4,32) - velikost Boží je obvyklý náboženský atribut, s nímž souhlasí i nábožensky založení pohané (srvn. Sk 19, 27); však se také učedníci za chvíli budou přít o to, kdo z nich je „větší“ (9, 46). Ale doprostřed „konvenčního“ náboženského údivu zazní ještě divnější slovo Ježíšovo (v. 44): jako důležité a rozhodující pro svou víru, si v srdci uložte, že Syn člověka bude vydán v ruce lidské. Ježíš tedy nekoná činy, jimiž mařÍ „skutky ďáblovy“ jako náboženská veličina - ale zpřítomňuje jimi „exodus“ - Boží vysvobození - což je v jeho případě cesta, která končí vydáním v ruce lidské.

úskalí příběhu:

- bílé roucho - je v NZ povýtce odění darované Bohem - bílá je „Boží“ barva, znak těch, kdo náležejí s konečnou platností Bohu. Děti si např. mohou vzpomenout na proměnu „Gandalfa šedého“ v „Gandalfa bílého“ v Tolkienově trilogii Pán prstenů. Nebojte se potom s nimi hovořit o shodných motivech - blízkost hrdiny „v zářivě bílém“ ostatní nečekaně povzbudí. Ale na rozdíl od románu Ježíš v bílém nezůstává, ale na cestu do Jeruzaléma se vydává v „předchozím civilu“. Hned další pokračování příběhu naznačuje, že záchranu nepůsobí Ježíšova „nadpřirozenost“, ale ochota nechat se vydat i do rukou nepřátel.

- při vyprávění nelze zamlčet, že se jedná o nevšední zážitek - o vidění (viz klíčové pojmy). Vidění je nutno dát přiměřené místo: nejde o zážitek, který by musel mít každý věřící. Poslouchat příběh s „nebesky nasvícenou scénou“ umožňuje podle Lk nazřít a potkat klíčová odhalení Ježíšova příběhu.

- nepodávejte příběh jako nějaké „mystické vytržení“. I když se jedná o naprosto nevšední dar „uzření slávy“, nejde o to „povznést se k Ježíši“ - ale vidět slávu jeho cesty kříže. A tento pohled zprostředkovává sám evangelista skladbou a postupem svého vyprávění.

- vrcholem příběhu není mimořádný „divácký zážitek“ - ale oslovení - to je můj syn - toho POSLOUCHEJTE. Učedníci směli spatřit Ježíšovu slávu - aby se stali pravými posluchači - a Teofil a všichni ostatní posluchači Lukášova příběhu s nimi.

- uzdravení bývá nadepsáno jako uzdravení epileptika. I když tomu mnohé vnější okolnosti napovídají (slintání a pod.), je důležitá zmínka „lomcoval s ním ďábel“ (v. 42). Syn je spoután mocí zla, s níž si sám nedokáže poradit.

motivační uvedení do příběhu:

Pro Teofila:

- Teofil může přijít s otázkou, zda by se o Ježíšovi nemělo vyprávět spíše jako o „slavném“. Lukáš na to může namítnout, že „slavná“ je cesta ponížení. Když to Teofil nechápe, „vyloví“ Lk příběh o proměnění. Do něj může Teofil případně zasahovat otázkami, proč bychom na takové hoře nemohli přebývat s Ježíšem trvale a pod.

Nebo může rozhovor Teofila a Lukáše řešit problém, zda a jak souvisí cesta Ježíšova s cestou, kterou dosvědčuje Mojžíš a proroci.

Závěrečné uzdravení jediného syna by v každém případě mělo být odpovědí, která překonává dojem jakési rozpolcenosti našeho života na „slavně náboženskou“ a „každodenně trpitelskou“ sféru.

Otázka pro mladší (a střední) školní věk:

- Kdy a kde jste se cítili slavnostně (narozeniny, vánoce, svatba atd.)? Chtěli byste prožívat takové chvíle pořád?

Můžete přitom s dětmi řešit, jestli jsou takové události jen líbivě pohodové vytržení z každodenní nudy či nesnází - nebo zda také nějak podtrhují, co je v životě „slavících“ důležité.

- Vyprávíte-li jen malým dětem, zeptejte se, zda-li se dnes těšily do „nedělky“, jestli sem chodí rády, a zda je to zde jiné než ve škole. Vyprávějte příběh a zdůrazněte Ježíšovu slávu a Petrovo přání zůstat. Zakončete tím, že sláva se netýká jen prožité chvíle na hoře, ale celé Ježíšovy cesty.

Otázka pro starší školní věk:

Jaký druh povolání si obvykle volí ti, kdo chtějí být slavní?

Rozhovor nad touto otázkou pootevře, nakolik naši posluchači vnímají „slávu/závažnost“ služby, „slávu/závažnost“ věrnosti nebo utrpení pro dobrou věc. Na zkušenosti, v rozhovoru vyjádřené, můžeme pak navázat buď „prohloubením“ (a v Ježíšově příběhu jde navíc ještě o tohle...) nebo „rozporem“ (ale Ježíšův příběh nám ukazuje tohle...)

osnovy vyprávění:

a) poznámky a osnova pro mladší školní věk:

I. Motivace - jak prožíváme slavnosti?

II. Tři učedníci jsou pozváni slavit slávu Ježíšovy cesty

III. Slaví ji i Mojžíš a Eliáš - Ježíšova cesta je exodem

IV. Nelze zůstat u slavení, je třeba jít dál

V. Ježíš přemáhá nevíru svého lidu

b) poznámky a osnova pro starší školní věk

I. Motivace - neměl by mít Ježíš slavné povolání?

II. Ježíše potkává sláva proměnění, když ohlásil utrpení a jde na horu, aby se modlil

III. Mojžíš a Eliáš dosvědčují slávu celé Ježíšovy cesty

IV. Spánek a úžasné probuzení

V. Moci tak zůstat v blízkosti Ježíšovy slávy…

VI. Problémy v „údolí“ připomínají bezmoc učedníků

VII. Ježíš vysvobozuje

VIII. Vysvobozující moc souvisí s cestou Syna člověka

VYPRÁVĚNÍ

I. ZVLÁŠTNÍ HOST

„Theofile, dneska tu mám hosta.“ Teofil koukal na Lukášova hosta. Byl starý, zarostlý, ušlý, zaprášený z cesty… a usmíval se. Theofil se už začal omlouvat, že přijde jindy, ale Lukáš jej přerušil: „Tohle je apoštol Petr.“ Theofil se zarazil: Tohle že je apoštol Petr? Představoval si ho trochu jinak, nejbližšího učedníka Pána Ježíše… Ale jak vlastně? Snad vznešenějšího, důstojnějšího, jiného…? Rozhodně ne tak obyčejného.

„Přišel ke mně, protože je na chvíli v našem městě. Říkal jsem mu o tom našem vyprávění, a tak ti jeden příběh poví sám. – Jsem velice rád, protože sám bych ti mohl o téhle události vykládal jen velice těžko.“

II. TÝDEN V ZAMYŠLENÍ

Petr se nezdržoval s dlouhými úvody a začal hned vyprávět: Už celý týden jsme všichni chodili zamyšlení. Hlavně já. Pořád mi zněla v uších ta poslední rozmluva s Ježíšem, jak se nás ptal, za koho jej pokládají lidé a za koho jej pokládáme my – učedníci. Tehdy jsem vyhrkl: Za Božího Mesiáše - přece. Ani nevím, jak to ze mě tak rychle vypadlo, jak mě to napadlo... Asi to bylo správné, protože mě Ježíš pochválil. Jenže pak řekl: Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen. Celý týden jsem o tom přemýšlel. A čím dál tím méně jsem si byl jist s tím, že vím, co to znamená. To mluvil o sobě? Proč musí trpět? Hlavou se mi honilo tisíc otázek. Měl jsem Ježíše rád, proč by měl trpět? A jak? Jestli by někdo vůbec neměl trpět, tak přeci Mesiáš, osvobodil Izraele, zachránce...

III. SPÍME

Večer, osmého dne po té rozmluvě, nás vzal Pán Ježíš s sebou na nedalekou horu, ale byli jsme tam s ním sami – já, Jan a Jakub. Nevím proč zrovna my. Zpočátku se nám zdálo, že se neděje nic neobvyklého. Občas nás Ježíš takhle s sebou brával. Chodil se modlit do ústraní, chtěl být na chvíli sám – s Bohem, s několika učedníky, bez zástupu lidí, který nás, vlastně jej, neustále provázel.

Vstoupili jsme nahoru a začali se modlit. Jenže za chvíli jsme všichni usnuli – já, Jan i Jakub. Snad jsme byli po celodenním chození v horkém slunci unaveni, těžko říci... (Theofil si v duchu řekl, že tohle se stává i jemu. Leží už v posteli a chce se ještě pomodlit, poděkovat za celý den, poprosit za odpuštění... ale za chvíli spí a ani Amen neřekne.) Nevím, jak dlouho jsme spali, ale probudili jsme se uprostřed noci – zase asi všichni najednou. Jenže vlastně nevím. Byli jsme vzhůru, a přitom nám bylo jako ve snách. To, co se dělo kolem nás, mělo blíž ke snu, a přeci jsme to viděli všichni tři.

IV. STEJNÝ A JINÝ

Viděli jsme Ježíše, ale vypadal najednou jinak, i jeho oblečení bylo jiné, jako by zářilo.

Znáš ten příběh ze Starého zákona, jak se Mojžíš vrátil z hory Sínaj s deskami Zákona? Izraelci, kteří na něj čekali, se ho lekli – celá jeho tvář zářila. Když totiž Mojžíš mluvil s Pánem Bohem, začala mu tvář zářit, jako by odrážela tu Boží záři , nebo spíš slávu. Jenže

tohle byla jiná záře To nebyl žádný odlesk, to světlo vycházelo z něj, z Ježíše. Pán Bůh byl s ním, byl tam přítomen. Těžko se to vypráví. - Petr se odmlčel..., hledal slova.

Já myslím, že jsme tam na tom kopci tehdy zažili dvojí: Neobyčejně silně jsme v té chvíli pocítili, že ten, který s námi chodí po Galileji, je Boží, že v něm k nám přišel sám Pán Bůh. I v té zvláštní chvíli to byl pořád náš Ježíš, kterého jsme znali, a přece byl jiný. - A potom, to naše spaní bylo hodně podobné tomu našemu nešťastnému spaní v getsemanské zahradě na Olivové hoře; a to, co jsme tehdy v noci viděli, bylo hodně podobné tomu, co se kolem nás a s námi dálo po Velikonocích. Ale to předbíhám, o tom ti bude Lukáš teprve vyprávět.

V. MOJŽÍŠ A ELIÁŠ

A pak jsme najednou viděli, že tam Ježíš není sám, že tam s ním jsou a rozmlouvají dva muži. Jako by se nám otevíralo samo nebe. Jan vykřikl: To je Mojžíš! A Jakub: A to je Eliáš! - Nevím, jak jsme je poznali. Často jsme slyšeli jejich příběhy, vyprávěli jsme si o nich, ale nikdo nám nikdy neřekl, jak vypadají. Jak by také mohl! A teď jsme věděli, že to jsou oni.

Mojžíš, který naše prapradědy a praprabáby vyvedl z Egypta a který nám přinesl Zákon. Mojžíš, kterého si Pán Bůh vybral, aby s námi skrze něj mluvil a jednal. Mojžíš byl vždycky někde napůl cesty mezi lidmi a Pánem Bohem. Lidi mu nadávali, trápili ho, ale on se za Izraelce přimlouval a přesvědčoval Pána Boha, aby se od nich neodvrátil.

A prorok Eliáš. O Eliášovi je napsáno, že neumřel jako obyčejný člověk, ale že si jej Bůh vzal k sobě (že jej ohnivý vůz s ohnivými koni odvezl přímo k Bohu). Mnozí říkali, že se zase vrátí; než přijde Mesiáš, vykupitel Izraele, že přijde Eliáš, aby na to lidi připravil. (Někteří si mysleli, že tím Eliášem by mohl být Jan Křtitel...)

A ti oba mluvili s Ježíšem a mně připadalo, že se nám otvírá celé nebe, že na zem sestupuje Boží sláva... Apoštol Petr zastavil příval slov, přemýšlel, oči se mu leskly...

VI. ZACHYTIT TU CHVÍLI

Po chvíli pokračoval: Pak se ti muži začali vzdalovat a všechna ta sláva mizela. A já jsem tehdy vykřikl: Udělejme tu tři stany, pro tebe, Mistře, a pro Mojžíše a pro Eliáše. Petr se zarazil: Klidně se mně, Theofile, směj. (Theofil se skutečně pousmál.) Já vím, že to byla hloupost. Ale bylo mi v tu chvíli tak dobře, že jsem nechtěl, aby to skončilo. Na něco

takového jsem vždycky trochu čekal – na takové otevřené nebe, chtěl jsem tu chvíli zachytit, podržet, prodloužit. Pro nás i pro Ježíše. Jsem už starý, vím, že to mělo být jinak, tak jak to pak skutečně bylo, že moje touha byla nerozumná. Ale stejně to byla jedna z nejhezčích chvil mého života a velice rád bych ji byl býval zachytil.

VII. BOŽÍ MLUVENÍ

Ale to nebylo všecko. Hned jak ti dva zmizeli, obestřel nás, nebo spíš zahalil, pohltil, oblak. V Bibli se mnohokrát píše o oblaku, ve kterém přichází k lidem sám Bůh. A teď se to stalo i nám. Bylo to úplně jiné, než vše, co jsem do té chvíle poznal a zažil. Velice jsme se báli. Vlastně to není to správné slovo... Pána Boha se člověk nemá a nemusí bát... Spíš jsme se té náhlé Boží přítomnosti zalekli..., co s námi bude. A pak se z toho oblaku se ozval hlas. Nesvedu ti popsat, jaký byl, ale vím, že to k nám mluvil sám Bůh, a také přesně vím, co nám řekl: Toto je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte.

VIII. POMALÉ CHÁPÁNÍ

Pak to všechno zmizelo a byli jsme tam jen sami. To, co se odehrálo ten večer na hoře, nám začalo docházet až později, postupně a pomalu,. Tehdy jsme nechápali skoro nic, dodnes se to vlastně snažíme pochopit.

Ježíš nám potom řekl, že s ním Mojžíš a Eliáš mluvili o jeho cestě, o jejím počátku před věky i o jejím konci, o smrti na kříži i o nedělním jitru. A od té chvíle nám to Ježíš stále znovu připomínal. To všechno, co se odehrálo pak, než jsme došli do Jeruzaléma, už byly jen takové přestávky na cestě, taková zdržení, i když důležitá.

Myslím, že nám ta noc na hoře měla napovědět, co to znamená, že je Ježíš Boží Mesiáš. A když nám tehdy Bůh řekl, že je to jeho Syn, jeho vyvolený, tak to platí pořád, i když se to tak zrovna nejeví, i když to skoro nikdo nechápe. Platí to, i když byl na kříži. Když si Bůh vybral tohoto Syna, tak si vybral i tuhle cestu. – Dodnes o tom přemýšlím, proč zrovna tuhle. Jsem hrozně rád, že jsem to tehdy mohl aspoň na chvíli zahlédnout..., okusit.

Druhý den potom uzdravil Ježíš dalšího nemocného chlapce - kolem nás se děly věci – uzdravování, divy... vlastně dějí se kolem nás pořád, jen někdy, myslím, musí být trochu tma a ticho, abychom si jich všimli... ale to už přemýšlím nahlas.

Petr domluvil. Potom si ještě chvíli s Lukášem vykládal o jiných věcech, ale brzy se rozloučil. Za chvíli šel domů i Theofil, ale nepřestával o tom přemýšlet – a říkal si, že i on má právo na trochu delší vedení, když ho měl i apoštol Petr.

MODLITBA

Pane Bože, otevírej i dnes před námi biblická vyprávění, ať jim porozumíme, posiluj naši víru a dej nám, prosíme, také někdy zahlédnout i kolem nás kousek ze své slávy, zakusit tvoji přítomnost. Amen

podněty pro rozhovor

- hodí se Ježíš, jeho jméno, jeho evangelium na propagační letáčky, na plakáty? Je možné zvěstovat evangelium pomocí reklamy?

- jaký smysl mají pěkná setkání, události, které na nás silně zapůsobily, když stejně jednou skončily? Jaký smysl má neděle, bohoslužby, setkání mládeže, když pak stejně přicházejí zcela všední dny? Odděluje od sebe víra všednost a svátečnost?

- lze prožitek Ježíšovy slávy srovnat s dosahem popularity významných osobností, zpěváků, politiků, lékařů aj. Proč ano, proč ne?

- porovnejte následující spojení - která znějí normálně, která nezvykle?: slavný vojevůdce - slavný lékař - slavný zpěvák - slavný mučedník - slavná zdravotní sestra - slavný herec - slavná matka osvojených dětí - slavný spisovatel - slavný pečovatel o postižené ...

- v čem se liší „sláva“ např. Alberta Schweitzera a princezny Diany?

- v jakém smyslu je neděle den oddělený pro Hospodina a v jakém smyslu je všední den také dnem Hospodinovým?

- může kreslený film o Ježíši Nazaretském (nebo ilustrace v knize) zprostředkovat „vidění“ Kristovy slávy? Je sláva Kristova viditelná pro každého?

- získali Petr, Jan a Jakub nějaká privilegia tím, že uzřeli slávu Kristovu?

- slyšeli jste, že církev utíkala ze světa? Proč asi? Co to znamená?

Odkaz na pracovní list

22 Proměnění na hoře

Odkaz na píseň

Kdo na kolenou klečí, vídá dál

Své, Bože, soudy dávej Králi (EZ72)

Moc předivná nás tiše obestírá

Kde, Pane, jsi (SV143)

Pane, dnešek je den chvály

Sny dojdou dál (SV29)

Sanctus (SV295)

Za ty, kdo hladem trpí a bídou, prosíme

Cílová skupina

Mladší školní

Školní

Katechetické cykly

Pozvání na cestu - Evangelium Lukášovo

Biblický odkaz (kat)

Lukáš 9,28–32